

**Голмс, Марпл і По:
найвидатніша команда з
розкриття злочинів ХХІ
століття**

КУПИТИ

Брендан Голмс, Марґарет Марпл й Оґюст По керують найпопулярнішою приватною детективною фірмою в Нью-Йорку. Голмс — мозок: дедукція і логіка — його основна зброя. Марпл — очі: її спостережливість часто недооцінюють. По — м'язи: відстежує кожну зачіпку, хай яка вона темна й небезпечна. Разом вони команда, що розкриває злочини, які, здається, неможливо розплутати, і проливає світло на темні сторони міста: від викрадення творів мистецтва й багатіїв до вбивств, які десятиліттями висять у мертвих справах, від жахливої підземної в'язниці до корупції в найвищих ешелонах влади.

Розслідування неймовірної трійці потрапляють на перші шпальти газет, тож детективи опиняються в полі зору поліції Нью-Йорку й ФБР. Зрештою, не дивно, що в місті, яке ніколи не спить, є дві-три таємниці, які потрібно розгадати. І одна з них — хто ж такі насправді Голмс, Марпл і По?

РОЗДІЛ 1

ТОРІК

Занедбане промислове приміщення, яке ріелторка Гретхен Вік намагалася збути, було розташоване в Бушвіку — нещодавно облагородженому районі Брукліну. Місцевість щомісяця набувала дедалі більшої популярності, але саме ця будівля залишалася холодною та мертвою — і вочевидь непридатною для продажу.

Гретхен іще від обіду сиділа за своїм столом для переговорів із клієнтами на першому поверсі, барабанила по ньому нігтями й визирала в закопчене вікно. Упродовж п'яти годин не з'явився жоден потенційний покупець.

Нерухомість мала площу вісімсот із гаком квадратних метрів і була розташована на двох рівнях. Але вона була занедбана й потребувала чималого ремонту. Гретхен зараз почувалася так, ніби потерта дерев'яна підлога та обшарпані цегляні стіни знущаються з неї. Вона поглянула на годинник. Рівно за дві хвилини її день відкритих дверей офіційно закінчиться провалом.

І тут вона почула, як вхідні двері відчинилися.

— Добридень? — голос із під'їзду. Пульс Гретхен при-швидшився. Вона відсунула стільця і швидко рушила до дверей, цокаючи по твердій деревині своїми восьмисантиметровими підборами. Завернула за ріг і підійшла до вхідних дверей.

— Це *ви!* — сказав високий світлошкірий афроамериканець у верблюжому пальті. На якусь мить Гретхен розгубилася. Тоді чоловік указав на розкладний вказівник у фое, на якому було наклеєне фото Гретхен.

— Правильно. Саме так, — сказала Гретхен, надягаючи на обличчя свою найприязнішу усмішку. — Особу підтверджено. — Вона простягла руку. — Гретхен Вік, *Lexington Realty*.

— Брендан, — сказав відвідувач, — Голмс. Він мав великі карі очі й ретельно поголену голову. Гретхен звично окинула його двосекундним оцінювальним поглядом. Пальто — дороге, добре пошите. Взуття —

Alexander McQueen. Можливо, цей тип завітав просто із цікавості, але принаймні це не здавалося цілковито марною тратою часу. І зараз він був єдиним можливим варіантом.

— Ласкаво прошу до вашого майбутнього, — сказала Гретхен. Вона махнула рукою в бік відкритого простору. А тоді почула, як двері знову відчиняються.

— Перепрошую, я ще не спізнився? — ще один чоловічий голос. Цього разу це виявився спортивний з вигляду невисокий чоловік із хвилястим темним волоссям і тонкими вусами, які можуть здаватися або безглуздими, або сексуальними залежно від власника. Гретхен подумала, що в його випадку це спрацювало — він мав задумливий і водночас дещо розпусний вигляд. Найголовніше, він був ще одним потенційним покупцем. День починав налагоджуватися.

— Вам пощастило, — сказала вона. — Саме останньої миті.

Я Огост. Огюст По, — м'який голос, урочисті інтонації. І ледь відчутний натяк на алкоголь у подиху.

— Гретхен, — сказала ріелторка. Вона на секунду замовкла, записуючи імена. Стоп. Спочатку хтось на ім'я Голмс, а тепер По? Яка ймовірність цього? Чи це якийсь розіграш?

Перш ніж Гретхен встигла щось запитати, обидва чоловіки пройшли попереду неї в головне помешкання. Вона наздогнала їх і розпочала промову — ту саму, яку весь ранок повторювала за столом на самоті.

— Панове, перед вами найкраща можлива покупка в Бушвіку. Будівля кінця XIX століття, шиферний дах, теракотові деталі, оригінальні мансардні вікна...

— Перепрошую, хтось тут є? — знову двері. Цього разу жіночий голос із чарівним британським акцентом. Гретхен знову ввімкнула вітальну усмішку, надихаючись дедалі більше. Дві хвилини тому вона не мала жодної перспективи.

Тепер їх раптом стало три.

РОЗДІЛ 2

— Я запізнилася? — запитала жінка.

— Зовсім ні, — сказала ріелторка. — Я Гретхен.

— Я Маргарет Марпл.

Стривайте, подумала Гретхен. Голмс. По. А тепер ще й Марпл???

Вона швидко склала враження про новоприбулу: приваблива, але без виклику. Макіяжу мінімум. Твідова спідниця з недорогим верхом. Вимова вишукана. Вигляд практичний.

— Я маю запитати, — сказала Гретхен. — Ваші імена...

— Скажіть, — заговорив Голмс, ігноруючи зависле в повітрі запитання. Він відколупнув хиткий шматок штукатурки з цегляної стіни. — Чому вона досі не продана?

Гретхен прочистила горло.

— Перепрошую?

До біса імена. Вона має продати нерухомість.

— За два тижні ваша ціна за квадратний метр впала із семи тисяч до шести п'ятисот, — сказав Голмс. — Тож мені просто цікаво... — він зупинився на півслові й зморщив носа. — Що це за запах?

Гретхен зрозуміла, що тепер грає від оборони.

— Ну, в цій будівлі раніше була пекарня, — сказала вона. — Можливо, річ у цьому?..

— Ні, — твердо сказав Голмс, рушаючи в інший бік кімнати. — Запах свіжий — і досить їдкий.

Дійшовши до великого фабричного вікна на стіні приміщення, він відчинив нижню половину й висунувся назовні.

— Тут неподалік був тату-салон, — сказав він. Це була заява, а не запитання. По та Марпл підійшли до Голмса і стали поруч із ним біля вікна.

Краєвид, що відкривався звідти, Гретхен знала добре, і він був геть не чудовий. Потенційні покупці дивилися на сусідню будівлю — одноповерхову руїну із запечатаними гофрованими дверима на фасаді. Невелика асфальтована ділянка позаду була всіяна пластиковими контейнерами та сміттям.

КУПИТИ